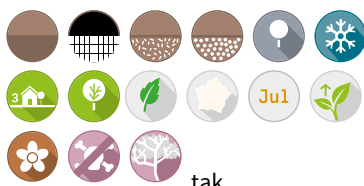

Kalopanax septemlobus maximowiczii

tak

Wysokość	10-15(25) m
Szerokość	10-15m
Korona	round/spherical, light, open crown, capricious growing
Kora i gałęzie	trunks set with many spines
Liście	green
Kwiaty	white, flowers in July
Owoce	blue, black
Kolce/ciernie	tak
Toksyczność	Zwykle nie jest toksyczne dla ludzi, większych psów czy zwierząt hodowlanych.
Rodzaj gleby	clayed soil, loamy soil, sandy soil, peaty soil
Wymagania stanowiskowe	Nie toleruje utwardzonej nawierzchni
odporność na mróz	5b (-26,0 do -23,4 °C)
Odporność na wiatr	good
Odporność na inne	odporny na mróz (strefa mrozoodporności 1-6)
Zastosowanie	tereny przemysłowe

Odmiana maximowiczii jest być może nawet bardziej charakterystyczna niż gatunek K. septemlobus. Jest to średniej wielkości lub duże drzewo dorastające od 10 do 15 m wysokości, a w sprzyjających warunkach nawet więcej. Grube gałązki pokryte są ostrymi kolcami. Na starszej korze kolce znikają, po czym kora staje się rowkowana. Duże liście znajdują się głównie na końcach gałęzi. Są one głęboko dłoniasto klapowane. Kłapy są nacięte prawie do podstawy liścia, nadając liściom wdzięczny, niemal tropikalny wygląd. Liście rozwijają się dość jasnozielone, a latem są błyszcząco ciemnozielone. Jesienią przebarwiają się na kolor od ciemnożółtego do żółto-brązowego, a następnie opadają. Późnym latem pojawiają się szerokie, baldachogroniaste wiechy małych, białych kwiatów. Pojedyncze kwiaty są ułożone w kuliste wiązki, które razem tworzą wiechy. Wiechy mają około 30 cm długości i szerokości i są oblegane przez pszczoły. Po kwitnieniu pojawiają się małe niebiesko-czarne jagody, które są również ozdobne.

K. septemlobus var. maximowiczii najlepiej rośnie w bogatej w składniki odżywcze, wilgotnej glebie, w pełnym słońcu. Z natury jest to drzewo rosnące u podnóża górskich zboczy i wzdłuż brzegów rzek. Nie toleruje bruku i dlatego jest drzewem parkowym par excellence. Strefa mrozoodporności 5b.